

A bölcsesség keresése bánattal jár

„Mert a bölcsesség sokaságában sok búsulás van...” (Préd 2,1)

A Prédikátor könyvének a szerzője józanul és éles szemmel szemléli a világ dolgait és nagy igazságra lel. Szemlélődései és vizsgálódásai közben sok kérdést tesz fel, melyekre végül is ezt a választ adja: **„Felette nagy hiábavalóságok...”** (Préd 12,10) Ugyanis **„a sok könyv írásának nincs vége és a sok tanulás fáradságára van a testnek.”** (Préd 12,14) Ám legvégül kimondja: **„A dolognak summája mindezeket hallván, ez: az Istent féljed és az Ő parancsolatait megtartsad, mert ez az embernek fő dolga!”** (Préd 12,15)

Míg e bölcs felismerésre jut, addig sok mindent megpróbál. Mindenek előtt a bölcsességet keresi. „Bölcsesség” – mit is jelent ez a szó? Ennek ellentéte a „bolondság”. No már most...az értelem megtalálhatja-e a bölcsességet? Egyébként is: mire lelhetünk az értelmünk révén? S boldogok leszünk-e egyáltalán ez által?

Vágyakozás a tudás elérésére

A prédikátor ezt írja: **„És adám az én elmémet mindazok vizsgálására és bölcsen való tudakozására, melyek lesznek az ég alatt. Ez gonosz hiábavaló foglalatosság, melyet adott Isten az emberek fiainak, hogy gyötrődjék vele.”** (Préd 1,13). Isten szívünkbe helyezte a vágyat, hogy tudást szerezzünk. Ez már fiatalon elkezdődik. A gyermekek fárasztóan tudnak kérdezni: apa, miért halnak meg az emberek? Mama, hogyan lesznek a gyermekek? És hogyan születnek? Hol van nagypapa és nagymama? Miért nem látjuk többé őket? Hívjuk fel Istent telefonon, hogy beszélhessünk velük...

Mindnyájunkban bennünk van a tudás vágya. Ám sok mindent nem tudunk megválaszolni... A mi tudásunk hiányos.

Üres kezek és üres elme

A prédikátor beismeri: nem tudok bepillantani a kulisszák mögé. És ez kínnal, gyötrellemmel jár. Akármilyen módszerrel próbálkozik is az ember, a keze, az értelme üresen marad. Ezért a bölcsesség keresése sok bánattal jár. Egyébként is, amit itt-ott tudásunkkal megtalálunk, az csak megterhel bennünket.

A paradicsomban ott állt a jó és gonosz tudásnak a fája. Nem volt szabad gyümölcséből enni. Ugyanis Isten maga akarta nekünk adni a tudást. Isten maga akarta bölccsé tenni az embert. De mi nem tudtunk vigyázni. Mi Isten nélkül akartunk bölcsek lenni. S a vége az lett, hogy minden mi bölcsességünk tele van tövissel és bogánccsal. Ami ezután jön, az csak fájdalom, bánat és gyötrelem. Istentől elszakadva csak erre várhatunk!

Figyelmeztetés

Igénk figyelmeztet bennünket. Ebben az életben mi nem tudhatunk mindent. A sok görbe útjaink után nem ismerjük az életünk végét.

Mi hát a bölcsesség? A végén megmondja a prédikátor: életed folyamán higgy Istenben! Ugyanis a mi bölcsességünk nagyon kicsi. Az igazi bölcsesség az, hogy életemet az Isten kezébe teszem. Görbe útjaimat nem tudom egyenessé tenni! Bízam hát rá magamat Istenemre!

Az Isten szerinti bölcsesség

Valaki azt mondta, hogy a Prédikátor könyve nem más, mint egy nagy kiáltás Krisztusért. Tőle kapjuk a tiszta tudást. Krisztus az Isten bölcsessége. Tőle tudjuk meg az igazságot. Azt, hogy Isten mit akar az életünkben megértetni velünk. Krisztus mindent tud, amit tudni kell. A rosszat is, a görbe utakat is. S mindezeket értünk magára vette, hogy általa mi Isten előtt igazak lehessünk. Az apostolok arra biztatnak, hogy törekedjünk az igazságra. A Krisztus igazságára. Szavai, Ígéje által legyünk bölcsek! A tőle nyert tudás örömet szerez. Vigasztalást a nyomorúságban. Ez a tudás arra sarkall bennünket, hogy Istent imádjuk. Ez az a bölcsesség, amelyre Krisztus juttat el bennünket.

Vágyakozol erre a bölcsességre? Tedd életedet az Isten kezébe! Bízd magad Jézus vezetésére és elérheted...

J, Maasland nyomán Csomay Árpád.